

กวีกลุ่มอภิปรัชญา Metaphysical Poets

กวีกลุ่มนี้ได้แก่ John Donne และ George Herbert, Henry Vaughan, Richard Crashaw ซึ่งคล้ายกับเขาในด้านศาสนา รวมทั้ง Andrew Marvell, John Cleveland และ Abraham Cowley ซึ่งใกล้เคียงกับต้นทางโลก ชื่อของกวีเหล่านี้ทำให้เกิดความเข้าใจผิดเพราะไม่มีใครเลยในกลุ่มนี้ที่เป็นนักปรัชญา เช่น ดั่งเตหรือมิลตันในแง่ที่เขาทั้งสองพยายามอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับจักรวาล คำว่าอภิปรัชญานี้ ทรายเด็นเป็นผู้ใช้เป็นคนแรก ทรายเด็นกล่าวหาว่าต้นแบบแทนที่จะบรรยายความรู้สึกกลับวิเคราะห์ความรู้สึก เขามองความรักในแง่ปรัชญาหรือแง่จิตวิทยา มากกว่า กวีกลุ่มนี้พยายามสำรวจเข้าไปถึงภายในอันลึกลับของความรู้สึกสำนึกของมนุษย์ แต่เขายังไม่ละเลยจริยศาสตร์และศาสนา ลักษณะเด่นของกวีกลุ่มนี้คือ การผสมผสานระหว่างอารมณ์กับความเฉลียวฉลาดทางปัญญาซึ่งกลายมาเป็นรูปแบบผสมของกวีนิพนธ์อภิปรัชญา นั่นก็คือในด้านหนึ่งใช้ถ้อยคำ ภาพพจน์และจังหวะที่เลี่ยนมาจากภาษาพูดเป็นเครื่องถ่ายทอด ส่วนอีกด้านหนึ่งนั้นใช้กลไกของวาทศาสตร์คือ ไหวพริบทั้งในด้านการโต้คารมและในด้านการเปรียบเทียบ การโต้คารมนั้นเป็นแบบแผนของการถกเถียงซึ่งมักจะซับซ้อนและขัดแย้งกับข้อเท็จจริงอันเป็นโครงสร้างของกวีนิพนธ์อภิปรัชญา การเปรียบเทียบนั้นเป็นการใช้สิ่งซึ่งดูผิวเผินแล้วห่างไกลกันมากมาเทียบเคียงกันแทนการวิเคราะห์ตามหลักตรรกวิทยาธรรมดา ๆ กวีเหล่านี้นิยมใช้การเทียบเคียงซึ่งไม่น่าจะเป็นไปได้ระหว่างการกระทำท่วงร่างกายกับทางจิตใจ เช่น ในการที่คู่รักมีอิทธิพลเหนือกันและกันเช่นเดียวกันกับการทำงานของวงเวียน

ความผิดหวังจากความผันแปรโรแมนติคของสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยา ผสมกับความต้องการที่จะสำรวจทางจิตวิทยาที่มีมากขึ้นทำให้เกิดสำนวนร้อยกรองอันเต็มไปด้วยความรู้สึกและยึดตายอดของสมัยพระนางอลิซาเบ็ธ ซึ่งสำหรับกวีสมัยพระเจ้าเจมส์เห็นว่ามันเจ้าบทรเจ้ากลอนเกินไปและไม่เหมาะสำหรับเนื้อหาที่มีสาระมากกว่านั้น การเขียนแบบเป็นจริงเป็นจังของต้นนี้กลายเป็นวิถีทางที่จะแสดงออกซึ่งการเปลี่ยนแปลงของอารมณ์ได้อย่างลึกลับ การเปรียบเทียบแบบอภิปรัชญากลายเป็นเครื่องมือที่มีพลังในการวิเคราะห์ทางจิตวิทยา การเปรียบเทียบสามารถให้คำจำกัดความของอารมณ์ได้อย่างชัดเจนและมีเหตุผล การโต้แย้งก็แสดงให้เห็นถึงแบบแผนของการสำรวจความขัดแย้งภายในตัวบุคคล

หลังปี ค.ศ. 1660 ไปแล้ว กวีนิพนธ์แบบนี้ได้ถูกประณามโดยมาตรฐานของความกระจ่างชัดและระเบียบซึ่งกฎเกณฑ์แบบคลาสสิกและวิทยาศาสตร์ตามแบบของเบคอนเป็นผู้กำหนดขึ้น

กระทั่งปี ค.ศ. 1920 สังคมจึงหันมานิยมกวีนิพนธ์แบบนี้ใหม่อีก เนื่องจากเกิดความรังเกียจทั้งอุดมการณ์แบบโรแมนติคและการสั่งสอนแบบวิคตอเรียน รวมทั้งรูปแบบของร้อยกรองที่ค่อนข้างหละหลวม คนสมัยใหม่ต้องการบทกวีที่หลักแหลม มีการเขียนแบบกระชับและมีเนื้อหาที่เป็นการวิเคราะห์ปรากฏการณ์ทางจิตแบบทangible และประชดประชันเช่นเดียวกับวิธีการของ Freud บัจจยัยเหล่านี้คล้ายกันกับในสมัยของพระเจ้าเจมส์ จึงทำให้เกิดการฟื้นฟูทางความนิยมในงานของดันน์และกวีอภิปรัชญาอื่น ๆ ขึ้น

ลักษณะของกวีนิพนธ์อภิปรัชญา

คำว่า metaphysical นั้นหมายความว่า “เกี่ยวข้องกับปัญหาพื้นฐานของธรรมชาติของจักรวาล และตำแหน่งหรือหน้าที่ของมนุษย์ในชีวิต” ถ้าจะเทียบคำสมัยใหม่ก็เห็นจะได้แก่คำว่า philosophical นั่นเอง

ลักษณะของกวีนิพนธ์อภิปรัชญามีดังต่อไปนี้คือ.-

1. ค่อนไปทางด้านศาสนา นั่นคือเกี่ยวข้องกับชีวิตนิรันดร์ วิญญาณและจิตใจ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการค้นพบดินแดนใหม่ ๆ ของนักสำรวจนักเดินทาง ทฤษฎีใหม่ ๆ ของนักวิทยาศาสตร์ นักเทวศาสตร์และนักการเมือง ซึ่งทำให้ผู้ใฝ่รู้เกิดความสงสัยเกี่ยวกับความจริงเท็จของสวรรค์ นรก หรือ แม้แต่ความจริงเกี่ยวกับอารมณ์ของมนุษย์เอง

2. เป็นผลผลิตที่เกิดจากสมองมากเท่า ๆ กับอารมณ์เป็นการแสดงออกซึ่งไหวพริบและสติปัญญาของผู้เขียน

3. มีการใช้ conceit ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบแบบไม่เป็นธรรมชาติ ในการเปรียบเทียบแบบนี้ สิ่งที่น่ามาเปรียบเทียบกันมักจะไม่แสดงให้เห็นความคล้ายคลึงกันออกมอย่างเห็นได้ชัด จุดสนใจในการเปรียบเทียบก็คือการแสดงให้เห็นว่ามันคล้ายคลึงกันได้อย่างไร ดังนั้น ความสำคัญจึงไม่ได้อยู่ที่สิ่งที่กำลังถูกเปรียบเทียบแต่อยู่ที่ความสัมพันธ์ระหว่างสองสิ่งนั้น ส่วนมากกวีมักใช้ conceit เพื่อการโต้แย้งหรือจูงใจ

4. มีการใช้อุปมาอุปมัยง่าย ๆ และ concrete เพื่อแสดงปัญหาแห่งความคิดหรือความสำนึกที่ abstract ที่สุด หรือใช้ภาพพจน์ที่ concrete เพื่อแสดงภาพพจน์ที่ abstract

5. มีการใช้ paradox คือข้อความที่ดูเหมือนเป็นการขัดแย้งหรือเหลวไหลเป็นไปไม่ได้ แต่ก็อาจจะมีข้อเท็จจริงอยู่บ้างในกวีนิพนธ์อภิปรัชญานั้นบางครั้ง paradox อาจจะหรือเกือบจะเป็น conceit เลยก็ได้

6. มีการเขียนแบบ concise คือสั้น ๆ กระชับ การใช้คำของกวีอภิปรัชญามักเป็นแบบง่าย ๆ แต่ได้ความมากความกระชับนี้จะเห็นได้ชัดในตอนจบของกวีนิพนธ์อภิปรัชญา หลังจาก

ที่เสนอข้อขัดแย้งหรือเล่าเรื่องที่แสดงการต่อสู้ หรือขัดแย้งแล้ว บทกวีจะจบลงด้วย couplet หรือ quatrain¹ ซึ่งแก้ข้อขัดแย้งนั้นตกโดยสิ้นเชิง

7. มีลักษณะของละคร เช่น บทเจรจาอยู่ด้วย คำพูดที่ใช้ก็เป็นแบบที่คนธรรมดาพูดกัน มีการบรรยายกริยาท่าทางประกอบคำพูด

8. มีการใช้ sense of humor หรือ อารมณ์ขัน อารมณ์ขันของกวีอภิปรายผู้นั้นเป็นแบบผิด ๆ กวีอภิปรายมักภูมิใจในการเสนอข้อความเป็นปรัชญาแบบฉบับพลันเสมือนมิได้มีการเตรียมมาก่อน การใช้ conceit จะได้ผลดีก็ต่อเมื่อเป็นการเขียนแบบที่เล่นที่จริง ลักษณะต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วของกวีนิพนธ์อภิปรายจะเป็นไปไม่ได้เลยถ้าขาดเสียซึ่งอารมณ์ขัน

9. พลังทางปัญญา ซึ่งทำให้กวีนิพนธ์อภิปรายดูจะยากในบางครั้ง แต่ก็มักจะแสดงความเฉลียวฉลาดอย่างหาได้ยาก ดังนั้นนั้นเป็นคนที่ปราดเปรื่องคนหนึ่งของลอนดอนในสมัยของเขา ชื่อเสียงของเขาก็ออกไปไกลถึงภาคพื้นยุโรปในฐานะนักเทศน์ งานของเขาไม่มีสิ่งใดที่ผิวเผิน หรือ แสดงการใช้เหตุผลอย่างหยาบ ๆ เลย เฮอริเบิร์ดก็เป็นปราชญ์และเป็นนักพูดชั้นนำก่อนที่จะใช้ชีวิตนักบวช มาร์เวลนั้นเป็นทั้งนักการเมืองที่มีอิทธิพลและกวี ทำให้การอ่านงานของกวีกลุ่มนี้ให้เข้าใจในเวลาอันรวดเร็วเป็นไปได้ยาก ข้อเท็จจริงก็คือ ว่าพลังทางปัญญานี้แหละทำให้กวีนิพนธ์แบบนี้ยังคงดำรงอยู่ได้

รูปแบบของกวีนิพนธ์อภิปราย

กวีอภิปรายมักใช้ร้อยกรองต่างชนิดกันในงานของพวกเขา ไม่มีรูปแบบใดที่เป็นหลัก กวีกลุ่มนี้ไม่เป็นนักคิดค้นรูปแบบใหม่ ๆ ด้วย นอกไปจากการที่เฮอริเบิร์ดเขียนรูปแบบ stanza ของเขาให้เหมาะสมกับความหมายที่สุด รูปแบบของร้อยกรองที่ใช้กันมากก็มี

1. **sonnet** ซึ่งเป็นรูปแบบที่ใช้แพร่หลายในสมัยพระนางอลิซาเบ็ธ ดังนั้นมีความรู้สึกว่าการ sonnet เหมาะสำหรับโคลงรักและมันถูกใช้พร่ำเพรื่อเกินไป แต่ในงานชื่อ **Holy Sonnets** ของเขาต้นฉบับใช้รูปแบบดั้งเดิมมีแต่ปรับปรุงเสียใหม่ แทนที่จะมีความราบเรียบโดยปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ ที่จะต้องมีการหยุดที่ตอนจบของ quatrain หรือแต่ละบรรทัด ต้นฉบับกลับทำให้เกิด tension หรือความตึงเครียดโดยเขียนข้อความติดต่อกันไปไม่มีการหยุดระหว่างบรรทัดในตอนต้นของบทกวีและลงท้ายด้วยรูปของ couplet ตามแบบแผน แครชฮอว์ จอห์น และมาร์เวล ไม่ใช่ sonnet เพราะการเขียนแบบนี้ล้าสมัยเสียแล้วในยุคของพวกเขา กว่ามันจะกลับเข้าสู่สมัยนิยมอีกก็เข้าปลายศตวรรษที่ 18 ดังนั้น จะเห็นได้ว่า sonnet ไม่ใช่รูปแบบที่เด่นของกวีนิพนธ์

1. กวีนิพนธ์ที่มี 4 บรรทัดใน 1 ตอน

อภิปรายด้วยเหตุผล 2 ประการคือ ประการแรกมันไม่เอื้ออำนวยต่อจังหวะแบบที่ใช้ในการพูด ประการที่สองมันไม่สามารถให้ที่มากพอที่จะวาดภาพ conceit ออกมาให้เห็นได้อย่างชัดเจน

2. **couplet** บทกวีสั้น ๆ ในศตวรรษที่ 17 เป็นแบบมีสัมผัสทั้งนั้น ดังนั้น couplet ซึ่งเป็นกลอนสองบรรทัดที่สัมผัสกัน เช่น aa bb ฯลฯ จึงเป็นที่แพร่หลายมาก ส่วนใหญ่แล้ว lyric poems มักเขียนเป็นรูป tetrameter couplets ซึ่งมี 8 พยางค์ในหนึ่งบรรทัด ถ้าเป็นงานเขียนที่ยาวและมีเนื้อหามากก็ใช้ pentameter หรือ Heroic couplets ซึ่งมี 10 พยางค์ในหนึ่งบรรทัด แต่ couplets ของพวกอภิปรายที่มีโครงสร้างที่หละหลวมและนอกแบบแผนมากกว่าของศตวรรษที่ 18 มีการใช้ enjambement หรือ ข้อความที่ยึดเชื่อมจากบรรทัดหนึ่งไปอีกบรรทัดหนึ่งใน couplets

3. **stanza** กวีนิพนธ์อภิปรายส่วนใหญ่เขียนเป็นรูป stanza หรือ ตอน ซึ่งมีมากมายหลายแบบด้วยกัน มีสัมผัส ยิ่งบทกวีคล้ายเพลงเท่าใดยิ่งมีการหยุดท้ายบรรทัดมากขึ้นเท่านั้น เพราะจะใช้ enjambement กับเพลงไม่สะดวกนัก ความยาวของบรรทัดและแผนสัมผัสก็แตกต่างกันไป ดังนั้นมักจะเขียน stanza แรกตามจังหวะการพูด และแล้วก็แต่ง stanza ต่อ ๆ ไปตามแบบแผนที่ได้กำหนดไว้นี้ เขาอาจจะให้คำสุดท้ายของบรรทัดที่มีความยาวแตกต่างกันสัมผัสกันก็ได้ เฮอริเบิร์ตนั้นอาจใช้โครงสร้างร้อยกรองของเขาแสดง conceit ก็ได้ และเขามักไม่ใคร่เขียนซ้ำแบบกันเท่าใดนัก

การใช้ภาษาของกวีอภิปราย

การที่กวีนิพนธ์อภิปรายดูค่อนข้างยากนั้นส่วนหนึ่งเป็นเพราะถ้อยคำที่ใช้ในบทกวีด้วย บางครั้งคำนั้นอาจจะไม่ยากถ้ามองทางด้านภาษาศาสตร์ แต่เพราะความหมายของคำเปลี่ยนไปอยู่เรื่อย ๆ จึงทำให้ความสำคัญของคำในสมัยของต้นนี้ต่างจากสมัยของเรา เราจึงต้องมีความรู้เกี่ยวกับประเทศอังกฤษในสมัยนั้นด้วย จะยกคำบางคำมาเป็นตัวอย่างพอสังเขป

King

ในศตวรรษที่ 17 คือผู้ปกครองที่มีอำนาจเต็มสมบูรณ์มีความหมายรวมไปถึงความยิ่งใหญ่และเกียรติยศ ซึ่งผิดกับในปัจจุบันที่ความสำคัญของคำนี้ลดน้อยลงตามอำนาจของกษัตริย์

brave

ในปัจจุบันแปลว่ากล้าหาญ แต่ในศตวรรษที่ 17 คำนี้อาจใช้กับการแต่งกาย หรือลักษณะท่าทางและแปลได้ว่า magnificent หรือ showy คือ สง่างาม หรือซื่อ หรืออาจแปลว่า bravado คือ ความมองอาจได้ด้วย

alchemy

คือวิชาเล่นแร่แปรธาตุนั้น ในสมัยศตวรรษที่ 17 หมายถึงความพยายามที่จะทำให้โลหะธรรมดากลายเป็นทอง หรือ ทำให้ชีวิตยืนยาวตลอดไปโดยอาศัยสิ่งที่เรียกว่า Elixir หรือ Philosopher's Stone ผู้ที่ศึกษาวิชานี้เรียกว่า alchemists พวกเขาพยายามที่จะสกัดสิ่งที่เรียกว่า quintessence หรือ สารที่ห้าซึ่งถือกันว่าเป็นแก่นสารที่นำไปสร้างดวงดาว ดวงจันทร์ และยังแฝงเร้นอยู่ในทุกสิ่งทุกอย่างออกมาจากวัตถุต่าง ๆ กวีหรือกวีปรัชญาใช้แนวความคิดนี้บ่อยครั้ง โดยมีความหมายว่าผู้เขียนไม่เชื่อว่าพวก alchemists จะค้นพบอะไรได้

die

คำนี้ในสมัยศตวรรษที่ 17 และ 18 สามารถจะแปลได้ว่า “มีความสุขสมทางเพศ” นอกเหนือไปจาก “ตาย”

elements

คือธาตุทั้ง 4 ที่ว่ากันว่าประกอบขึ้นเป็นร่างกายมนุษย์ เมื่อมนุษย์ตายไปแล้วก็จะกลับไปเป็นธาตุทั้ง 4 ดั้งเดิมอันได้แก่ ดิน น้ำ ลม ไฟ

glass

มีความหมายตรงไปตรงมา แต่มีความหมายได้ 3 อย่างคือ looking - glass กระจกเงา hour - glass แก้วบรรจุทรายบอกชั่วโมง หรือ glass - jar โถแก้ว

mysteries

ปัจจุบันคือ “ความลึกลับ” หรือสิ่งที่เข้าใจไม่ได้ บางครั้งอยู่เหนือธรรมชาติ แต่ในสมัยกลาง คำนี้หมายถึง “อาชีพหรือความชำนาญที่สามารถเรียนได้”

pregnant

ซึ่งแปลว่า “มีครรภ์” ในปัจจุบันนั้น สมัยก่อนมีความหมายว่า “กำลังแบก” หรือ “ชุ่มโชกด้วย” หรือ “เต็มไปด้วยความสำคัญที่ซ่อนเร้นอยู่”

quaint

ไม่ได้หมายความว่า “แปลก” หรือ “ประหลาด” แต่แปลว่า “กระทำหรือสร้างอย่างสลบซับซ้อน” หรือ “เต็มไปด้วยคุณความดีพิเศษที่ดั่งงามและประณีตบรรจง”

quick

ไม่ได้แปลว่า “รวดเร็ว” แต่แปลว่า “มีชีวิตอยู่” คือ ไม่ตายนั่นเอง

sense

ในศตวรรษที่ 17 มักแปลว่า “ความรู้สึกทางร่างกาย” แต่ก็อาจแปลว่า “ความหมาย” เหมือนในปัจจุบันได้ด้วย

sex

ต้นน์เป็นผู้ใช้คำนี้ในความหมายใกล้เคียงกับคำว่า “ความสัมพันธ์ทางเพศ” ในปัจจุบัน แต่สำหรับเขาคำนี้หมายความเพียงแต่ “ความดึงดูดทางเพศ” เท่านั้น

Sphere

คือดวงดาวที่มีเทวดายู่ภายในและคอยควบคุมการโคจรของดวงดาวเหล่านั้น เทวดาเหล่านี้เรียกว่า intelligences ดวงดาวเหล่านี้เคลื่อนไหวและมีอิทธิพลต่อเหตุการณ์และต่อกันและกัน โหราศาสตร์ก็คือการศึกษาการโคจรของดวงดาวเหล่านี้และอิทธิพลของมันนั่นเอง

subtle

นอกจากแปลว่า “ซับซ้อน” “ยุ่งยาก” “ไม่เห็นได้ชัดเจนในที่” แล้วยังแปลว่า “ละเอียดและแบบบาง” “ฉลาด” “ยากที่จะแก้” ได้อีก

sweet

คำนี้แม้ความหมายโดยตรงจะไม่เปลี่ยนแปลง แต่การใช้และความหมายแฝงของมันเปลี่ยนไปมาก ในปัจจุบันเราใช้คำนี้กับขนม หรือ สัตว์เลี้ยงก็ได้ แต่ในศตวรรษที่ 17 คำนี้ให้ความรู้สึกที่เข้มข้นและละเอียดอ่อนพร้อม ๆ กัน sweetness อาจจะแปลได้ว่า “ความดี” เช่น ความดีของผลไม้ หรือ เหล้าองุ่น มันหมายถึงความแบบบางและความงาม แต่ไม่ได้แสดงความ “อ่อน” เลย

work

แปลว่า “การทำงาน หรือ ออกแรงซึ่งอยู่ภายใต้ความกดดัน การโยก การบิด”

การออกเสียงพยางค์

ในบทกวีก่อนปี ค.ศ. 1820 -ed ที่ลงท้าย past participle จะออกเสียงด้วย นอกจากจะมี apostrophe แทน e สำหรับ -ion นั้น ธรรมชาติเป็นพยางค์เดียว แต่บางครั้งก็อ่านเป็น 2 พยางค์ได้โดยเฉพาะในงานของต้นน์ ส่วนเซอร์เบิร์ตนั้นมักใช้พยางค์เดียว

การเลือกใช้ถ้อยคำของกวีอภิปรัชญา

กวีอภิปรัชญาสนใจคำน้อยกว่าความคิด พวกเขาเลือกใช้คำได้อย่างยอดเยี่ยมแต่ก็ต้องให้เข้ากับวัตถุประสงค์ของความคิด ไม่ใช่เพียงแค่เลือกเพราะเสียงของคำเท่านั้น พวกเขาแสวงหา

ความกระจัดและความเที่ยงตรง ดังนั้น ถ้อยคำที่เขาใช้จึงมีการควบคุมและง่าย อาจเป็นเพราะความคิดของพวกเขาใหม่และยาก ดังนั้น จึงต้องการความตรงไปตรงมาและความซื่อตรงมาก กวีอิปรีชญาใช้ภาษาพูดเป็นอย่างมากโดยเฉพาะดังนี้

อิทธิพลของภาษาละตินและแองโกล-แซกซัน

กวีอิปรีชญาใช้ส่วนประกอบที่เป็นพื้นฐานของภาษาอังกฤษทั้ง 2 อย่าง นั่นคือคำแองโกล-แซกซัน ซึ่งส่วนมากเป็นคำพยางค์เดียวเพื่อความง่ายและความกระชับกระเฉง ส่วนคำละตินนั้นใช้เพื่อให้เกิดความเที่ยงตรง ภาษาแบบละตินนั้นเที่ยงตรงกว่าแบบคณิตศาสตร์ แต่มั่นยืนชาไม่น่าตื่นเต้น ส่วนภาษาแองโกล-แซกซันนั้นเต็มไปด้วยชีวิตชีวา กวีมักจะใช้ภาษาทั้ง 2 แบบประกอบกันทำให้เกิดพลังขึ้น *

การใช้อุปมาอุปมัย

กวีอิปรีชญามักถูกกล่าวหาว่ารวมหัวกันทำให้กวีนิพนธ์ยากและแห้งแล้ง โดยใช้อุปมาอุปมัยที่เหลวไหลและลำบากยากเย็น ความจริงก็วิกลุ่มนี้ต่างคนต่างอยู่และเรียนงานของกันและกันโดยการอ่านงานของกวีอาวุโสกว่า แต่ไม่ได้มีตำรา หรือ ทฤษฎีใดที่เขายึดถือร่วมกัน การใช้อุปมาอุปมัยของพวกเขาเป็นไปในลักษณะดังนี้

ก. **conceit** มีความสำคัญสำหรับกวีอิปรีชญา 2 ประการ ด้วยกันคือ

1. กวีนิพนธ์อิปรีชญาส่วนมากมักจะอ้างเหตุผลเพื่อพิสูจน์อะไรสักอย่างหนึ่ง หรือ สนับสนุนคุณค่าความ ดังนั้น การใช้อุปมาที่ยืดขยายออกไปจึงเหมาะสมที่สุด
2. ส่วนใหญ่สิ่งที่ต้องการพิสูจน์มักมีส่วนประกอบของ paradox หรือการขัดแย้งกันอยู่ในตัว หรือ เป็นสิ่งที่ตรงข้ามกันระหว่างความจริงทั่ว ๆ ไปซึ่งไม่มีตัวตนกับรายละเอียดซึ่งมีตัวตนเห็นประจักษ์ ความอาจหาญและคำประชดซึ่งมักจะไปด้วยกันกับ conceit จึงเหมาะสมในสภาวะเช่นนั้น แต่ต้องเข้าใจด้วยว่า conceit ไม่ได้ให้ข้อถกเถียงที่เป็นตรรกวิทยาอย่างแท้จริง เป็นเพียงแต่ผิวเผินเท่านั้น ไม่มีความสมเหตุสมผลอย่างแท้จริงในข้อโต้แย้ง มีแต่ความมีเหตุผลทางอารมณ์เท่านั้น อุปมาของกวีนิพนธ์อิปรีชญา แม้จะเป็นในรูปของการโต้แย้งแบบตรรกวิทยาก็ไม่ได้สร้างข้อเท็จจริง หรือ ความสังเกตตามแนววิทยาศาสตร์ขึ้นมา

กวีอิปรีชญามักจะไม่ใช้อุปมาที่จะไปปะปนกับอุปมาอื่น หรือ อุปมาที่ใช้พร่ำเพรื่อจนไม่มีคุณค่า พวกเขา มักจะเลือก conceit ที่สำคัญเป็นหลักในบทกวีแต่ละบทซึ่งมักจะเห็นได้ในชื่อเรื่องแล้วขยายความ conceit นี้อย่างระมัดระวัง ถ้าจะมีอุปมาอื่นก็ต้องเห็นได้ชัดและเป็นรองอุปมาหลัก บางครั้งอุปมาหลักซึ่งเป็นรากฐานของบทกวีอาจจะไม่ปรากฏมากนัก

โดยมีอุปมาย่อย ๆ นำมาก่อน แต่ความชัดเจนของมันก็ยังคงดำรงอยู่ในบทกวีบางบทอาจมีอุปมาหลาย ๆ อย่างต่อเนื่องกันก็ได้ แต่ก็เป็นที่ไปอย่างมีการควบคุมและมีแบบแผน

ข. อุปมาทางวิทยาศาสตร์และอุปมาที่แสดงความคงแก่เรียน

อุปมาของกรีนินทร็อธิปรัชญาได้มาจากเรขาคณิตและวิทยาศาสตร์ โหราศาสตร์ วิชาที่ว่าด้วยจักรวาล ภูมิศาสตร์และเทวศาสตร์ ซึ่งทำให้ผู้อ่านสมัยปัจจุบันต้องมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้พอสมควร ในการที่จะเข้าใจอุปมาเหล่านี้ มีสิ่งที่ควรระลึกไว้คือ

1. ยุคของดันทัน เป็นสมัยที่ความรู้ของมนุษย์นำขึ้นต้นและกว้างขวางขึ้น เช่น ภูมิศาสตร์ก็นำที่พอบ ๆ กับการเดินทางไปอวกาศสมัยนี้ทีเดียว มีการกล่าวถึงการเดินทางเร็วไปยังดินแดนไกลโพ้น ราวกับว่าการที่มนุษย์วาดแผนที่โลกนั้นมนุษย์ได้ทำให้โลกเป็นทาสของเขานั้นเอง
2. ผู้ที่อ่านงานของดันทันกับมาร์เวลจะต้องมีสติปัญญาและการศึกษาพอประมาณทีเดียว
3. อุปมาส่วนใหญ่เป็นแบบอภิปรัชญาในความหมายของปรัชญา ศาสตร์ต่าง ๆ ที่เป็นที่มาของอุปมาเหล่านี้เป็นที่ ๆ เราจะพบปัญหาทางปรัชญาที่น่าพิศวงและมีความขัดแย้งกันอย่างมากมาย



John Donne (1572 - 1631)

ชีวิต

จอห์น ดันน์ นั้นเป็นกวีที่สำคัญที่สุดในกลุ่มกวีอภิปรัชญาทั้งหลาย ในทางด้านประวัติ ดันน์นั้นแม้จะเป็นกวีในศตวรรษที่ 17 แต่ก็ถือกำเนิดในศตวรรษที่ 16 และมีชีวิตอยู่ในรัชสมัยของพระนางอลิซาเบ็ธมากกว่าพระเจ้าเจมส์ บิดามารดาของเขาเป็นโรมันคาทอลิก เขาเข้ารับการศึกษาที่ Oxford เมื่ออายุ 12 ปี และเข้าศึกษาวิชากฎหมายในลอนดอนเมื่อปี ค.ศ. 1591 ภายหลังเข้าไปเปลี่ยนไปนับถือคริสตศาสนานิกายแองกลิกัน ซึ่งเป็นศาสนาประจำชาติอังกฤษ

ตำแหน่งหน้าที่ทางการงานของเขาก้าวหน้าไปด้วยดีจนกระทั่งเขาได้เป็นสมาชิกสภา แต่ในปี ค.ศ. 1601 ดันน์ได้แอบแต่งงานกับ Ann More ผู้เป็นหลานสาวของ Sir George More เจ้านายของเขาเอง Sir George โกรธมากจึงใช้อิทธิพลทุกอย่างเพื่อทำลายอนาคตของดันน์ แต่ภายหลัง Sir George ก็เสียใจในการกระทำของตนและพยายามให้ดันน์ได้กลับเข้ารับตำแหน่งเดิมแต่ไม่เป็นผล ในที่สุดพระเจ้าเจมส์ก็ทรงขอร้องให้เขาบวชเป็นพระ เขากลายเป็นนักเทศน์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดต่อมาทั้ง ๆ ที่เหตุผลในการที่เขาบวชก็คือ ความขัดสนทางการเงินและพระประสงค์ของพระราชินีที่เขาไม่สามารถขัดได้นั่นเอง ดันน์บวชในปี ค.ศ. 1615 และอีก 6 ปีต่อมาได้เป็น Dean ของวิหาร St. Paul ไปจนกระทั่งเขาเสียชีวิตลงในปี ค.ศ. 1631

ความตายเป็นสิ่งที่เขาคุ่นคิดถึงอยู่ตลอดชีวิตเพราะสุขภาพของเขาไม่ดี เจ็บอยู่ตลอดเวลา เขาจึงเตรียมตัวพร้อมเสมอที่จะเผชิญความตาย ถึงขนาดร่ำลาเพื่อนฝูงและจัดการจ่ายค่าแรงคนใช้เรียบร้อยก่อนตาย คำเทศน์หลาย ๆ บทของเขาก็สะท้อนให้เห็นถึงความผูกพันที่เขา มีต่อความตายนี้ด้วย ก่อนตายเล็กน้อยเขากล่าวว่า “ถ้าฉันไม่ตาย ฉันคงต้องทรมาน” ซึ่งแสดงให้เห็นถึงกำลังใจของดันน์ ขณะเดียวกันมันก็แสดงว่าเขาได้เตรียมพร้อมสำหรับความตายเต็มที่ จนกระทั่งถ้าเกิดไม่ตายขึ้นมา ก็จะต้องอับอายเต็มที

งาน

อาชีพหลักของดันน์ เป็นไปในทางโลกมากกว่าทางวรรณกรรม แต่ถึงกระนั้นบทกวีของเขาก็เป็นที่รู้จักกันดีในหมู่มกวี แม้ว่าเขาแทบจะเลิกแต่งกวีนิพนธ์โดยสิ้นเชิง เมื่อเขาได้รับตำแหน่ง Dean แห่งวิหารเซนต์พอล บทเทศน์ของเขาเป็นข้อเขียนที่น่าประทับใจมากสำหรับ **Songs and Sonets** นั้นมักเชื่อกันว่าเป็นบทกวีที่ดันน์เขียนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางชู้สาวก่อนที่เขาจะแต่งงาน เพราะกวีนิพนธ์บางบทแสดงความกังวลเกี่ยวกับความซื่อสัตย์ในเรื่องของความรัก ดันน์เองก็เคยกล่าวถึง “ชู้รัก” ของเขา แต่อีกด้านหนึ่งบทกวีเหล่านี้ก็เป็นงานที่แสดงความจริงใจที่เขาอาจจะเขียนให้แก่ภรรยาของเขา อีกประการหนึ่ง ไม่มีหลักฐานใด ๆ ยืนยันได้ว่าเขามี “ชู้รัก”

หรือ มีความสัมพันธ์กับหญิงอื่นนอกเหนือไปจากภรรยาของเขา ยิ่งถ้าเราเข้าใจถึงธรรมเนียมนิยมในการแต่งบทกวีในสมัยของดันน์ ก็จะได้เห็นว่าโคลงรักส่วนมากนั้นมักจะไม่ได้อิงพื้นฐานความจริงอยู่ เพียงแต่เขียนให้ผู้อ่านที่เป็นชายได้อ่านสนุกกันเท่านั้น ถึงอย่างไรก็ตามความสัมพันธ์ที่กล่าวถึงในโคลงหลาย ๆ บทก็ไม่ได้มีความหมายมากขึ้นหากเราจะรู้ว่ามันคือชีวิตสมรสของเขาหรือไม่ก็ตาม

ความเข้าใจผิดอีกข้อหนึ่งก็คือ เรื่องที่ว่าดันน์เลิกเขียนโคลงรักและเริ่มแต่งโคลงเกี่ยวกับศาสนาเมื่อเขาบวชเป็นพระ ความจริงมีอยู่ว่าเมื่อดันน์บวชเขาแทบจะเลิกแต่งโคลงกลอนเลยทีเดียว มีแต่บทเพลงสรรเสริญพระเจ้าเท่านั้นที่เขาประพันธ์ขึ้นภายหลัง ศตวรรษที่ 20 สำคัญผิดที่แยกสภาพบุรุษยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาออกเป็นส่วน ๆ เช่น การที่เราคิดว่าดันน์เป็นนักรักก่อนแล้วจึงกลายเป็นคริสเตียนเพราะเขาสามารถเป็นทั้งสองอย่างได้พร้อม ๆ กัน แจ็ค ดันน์กับดอกเตอร์ดันน์ไม่ใช่คนสองคนที่แยกจากกัน ความยิ่งใหญ่อย่างหนึ่งของเขาก็คือความสามารถในการแสดงออกซึ่งการต่อสู้ระหว่างความรู้สึกทางกายและทางใจ การแสดงความรู้สึกของเขามีขอบข่ายที่กว้างแต่ก็มีความคงเส้นคงวา ดันน์ไม่เคยเขียนเรื่องไร้สาระ นอกจากจะเขียนแบบใกล้เคียงกับการพูดแล้วความจริงใจของดันน์ยังทำให้งานของเขาออกมาแบบเป็นกันเอง

บทกวีเกี่ยวกับความรักของดันน์ แม้จะแสดงให้เห็นความสงบสุขโดยหลีกเลี่ยงอุปมาอุปมัยเกี่ยวกับความตาย หรือ การเจ็บไข้ได้ป่วยก็ยังคงมีบรรยากาศของความสังเวชหรือความเสียใจอยู่ด้วย ส่วนใหญ่แล้วบทกวีของเขาว่าด้วยเรื่องของ “ความไม่พอใจ” เกี่ยวกับการจากกัน ความตาย ความไม่ซื่อสัตย์ หรือ รักที่ไม่สมหวัง ใน **Holy Sonets** ก็เต็มไปด้วยความเครียด บทกวีของเขามีความกล้าหาญอยู่ซึ่งจะทำให้เขากล้าหาญขึ้น การเผชิญกับความตายไม่ได้ง่ายขึ้นโดยความเชื่อแบบคริสเตียนเลย เพราะความรู้สำนึกในบาปของเขาทำให้เขาหวาดผวาแต่ก็ไม่ได้เสียขวัญ มันเป็นการต่อมทนของผู้ที่ใกล้จะเสียขวัญและปล่อยให้ตนเองอยู่ภายใต้พระเมตตาของพระเจ้า โคลงรักของเขาไม่เพียงแสดงความกล้าหาญที่จะเผชิญกับความตายเท่านั้น ยังเป็นความกล้าหาญในการเผชิญกับโลกที่เฉยชาด้วย

ดันน์มักจะเป็นฝ่ายโงมต้อยอยู่เสมอ เขาอาจจะรุนแรงในความสงสัยทำลายในความเชื่อมั่น มันคงในเชื่อในเรื่องความรักแบบ **Platonic**¹ อย่างไรก็ตามก็ตามความฉลาดของเขาก็ทำให้เขาปรับตัวได้ เขามีความหนักแน่น พยายามที่จะเที่ยงตรงและซื่อสัตย์ต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทำให้บทกวีของเขามีพลังอันยิ่งใหญ่

1. ไม่เกี่ยวกับทางเพศแต่เป็นด้านจิตใจ

นอกจากการใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง น้ำเสียงแบบละคร หรือ สนทนา อารมณ์ขันที่เฉียบขาดและค่อนข้างเศร้าแล้ว ยังมีคุณลักษณะอีกอย่างหนึ่งในงานของเขาที่ไม่ค่อยเป็นที่สังเกต นั่นก็คือรสนิยมอันดีของเขา แม้ว่าเขามักจะค่อนข้างยกตนเอง เห็นความสำคัญของตนเอง แต่งานของเขาทั้งหมดมีความนุ่มนวลต่อผู้อื่น และแสดงความฉลาดเฉลียวซึ่งรวมทั้งความถ่อมตนด้วย โคลงรักของเขามักเริ่มต้นด้วยการ “ไววาย” เสร็จแล้วก็ค่อยสุภาพลง รสนิยมดีของเขาอยู่ที่ความสมดุลระหว่างความหยาบกับความแยบยล ความเศร้าและความสุข กายและใจ ธรรมเนียมนิยมและการปฏิบัติ รสนิยมที่ดีนั้นอยู่ที่การรู้ว่าอะไรเหมาะสมจริง ๆ และเขาก็สามารถพิสูจน์ได้ว่าการใช้อุปมาอุปมัยของเขานั้นเหมาะสมถ้าเทียบกับกวีอื่น ๆ

ลักษณะที่แยกตัวออกจากกวีกวีอื่น ๆ เห็นจะได้แก่ “ความขรุขระ” ของบทกวีของเขา ที่ว่าขรุขระนั้นก็คือผู้อ่านจะไม่สามารถตัดสินใจได้ว่าเขาเน้นที่ไหน เขาไม่ระวังในเรื่องจังหวะหรือ แบบแผนมากนัก เพราะความคิดเป็นเรื่องที่สำคัญกว่า ดังนั้นบทกวีของเขาอาจจะฟังไม่รู้หูเท่ากับบทกวีของผู้อื่น

การใช้ paradox หรือข้อความที่ขัดแย้งกับความเชื่อถือทั่วไปของตัวมันนั้นแสดงออกมาในรูปของภาพพจน์ที่เด่นชัดและได้รับการวิเคราะห์อย่างเฉียบแหลม หรือไม่เช่นนั้นก็เป็นภาพพจน์ที่หลักแหลมเนื่องจากการแทนความหมาย มักจะสั้นจนบางครั้งเข้าใจยาก เป็นถ้อยคำที่ไปด้วยความหมายแต่ไม่ไพเราะนัก มีจังหวะที่เร้าอารมณ์แต่ไม่รู้หู และบ่อยครั้งมักจะกร้าวเสียดด้วยซ้ำ ข้อความเหล่านี้เรียกว่า “strong lines” ภาษาของเขาซึ่งเต็มไปด้วยเหตุผลนั้นเด่นตรงการใช้นาม กริยาและคุณศัพท์ซึ่งบ่งถึงการกระทำมากกว่าที่จะขยายความ สิ่งที่เขาชอบใช้มากที่สุดคือการใช้คำซ้ำซึ่งเป็นกลไกอันหนึ่งของวาทศาสตร์

การใช้อุปมาของตัวมัน

ตัวมันมีความสำนึกว่า ร่างกายนั้นมีการต่อสู้กับจิตใจอยู่เสมอ การต่อสู้นี้ก่อให้เกิดความตึงเครียดในงานของเขา จึงไม่ประหลาดเลยที่อุปมาทางศาสนาจะปรากฏบ่อยครั้งในงานทางโลกของเขาเช่นใน “The Relics” คู่รักจะถูกขุดขึ้นมาในอนาคตและผู้คนจะพากันบูชาเขาในฐานะนักบุญ

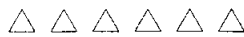
นอกจากนั้นกวีนิพนธ์หลายบทของเขายังมีน้ำเสียง (tone) ทางศาสนา มีการกล่าวถึงความ เป็นอมตะ วิญญาณ การรับศีล หรือ การเฝ้ารอ

ในกวีนิพนธ์ทางศาสนาของเขาก็มีการใช้อุปมาของความรักทางร่างกายด้วย แสดงว่าความรักของเขานั้นมีทั้งความรักที่ศักดิ์สิทธิ์และความรักทางร่างกายที่เกี่ยวข้องกันแทบจะแยกไม่ออก

อุปมาที่มีพลังและใช้บ่อยครั้งในงานของดันทน์คือความตาย มันทำให้โคลงรักที่สดชื่นที่สุดของเขาดูเหมือนมีม่านดำมาบดบังในกวีนิพนธ์หลายบทดันทน์ใช้ความตาย หรือ ความเจ็บป่วยเป็นอุปมาที่สำคัญ

อุปมาสำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ โลก ซึ่งก็เป็นเพียงอีกด้านหนึ่งของแนวความคิดทางศาสนา หรือ อภิปรัชญา ในงานของดันทน์คู่รักคือทุกสิ่งที่มีความหมายในโลก ดังนั้น เขาจึงเป็นโลกเสียเอง หรือไม่เช่นนั้นความรักของเขาก็ท่วมท้นจนมันโอบล้อมทั้งโลกไว้ ถ้าไม่เช่นนั้นเขาก็เป็นอีกโลกหนึ่ง หรือเป็นโลก 2 โลกเชื่อมต่อกัน แนวความคิดที่พัฒนามาจากความคิดเบื้องต้นนี้ก็คือ ความคิดที่ว่าน้ำตาของคู่รักท่วมโลก ซึ่งปรากฏในงานหลายชิ้นของดันทน์

นอกจากนี้ดันทน์ยังใช้อุปมาที่เป็นที่แพร่หลายกันในสมัยของเขาอีกด้วย เช่นที่ว่าใบหน้าของคู่รักจะสะท้อนให้เห็นในดวงตาของกันและกัน หรืออุปมาทางวิทยาศาสตร์ หรือภูมิศาสตร์ แต่อุปมาที่กล่าวถึงเบื้องต้นนี้เป็นอุปมาที่จะพบได้เฉพาะในงานของดันทน์เท่านั้น ทำให้เราสามารถแยกงานเขียนของเขาจากงานของกวีอภิปรัชญาอื่น ๆ ได้



The Apparition

นักศึกษาลองหาความหมายของคำว่า apparition โดยนึกถึงความหมายของคำว่า appear ประกอบด้วย ในโคลงบทนี้คำนี้หมายถึงปีศาจนั่นเอง

เหตุใดกวีจึงใช้คำว่า *murdesse* (*murderess*) ขนานนามคนรักของเขา ?

เราทราบว่ากวี “ตาย” ไปแล้วจากคำว่า *dead* และคำว่า *ghost* อะไรคือสาเหตุแห่งความตายของเขา ?

คำว่า *vestall* มีที่มาจาก *Vestal virgin* คือสาวพรหมจารีย์ผู้มีหน้าที่ดูแลไฟศักดิ์สิทธิ์ของ *Vesta* ซึ่งเป็นเทพีแห่งเตาไฟของโรมันไม่ให้ดับ เหตุใดกวีจึงใช้คำว่า *fain'd* (*feigned*) *vestall* ในที่นี้ ?

กวีบรรยายว่าหญิงสาวในโคลงนี้กำลังนอนอยู่กับชายอีกคนซึ่งอาจจะเป็นสามีหรือคู่รักใหม่ ปฏิกริยาที่ชายผู้นี้แสดงเวลาที่ฝ่ายหญิงสะกิดปลุกเมื่อปีศาจของกวีมาปรากฏให้เห็นสะท้อนให้เห็นอารมณ์ขันของกวีหรือปรัชญาว่าเป็นเช่นไร ? นักศึกษาอ่านแล้วเกิดอารมณ์ขันหรือไม่ ?

ในตอนท้ายกวีบอกว่าสิ่งที่เขาจะบอกกับเธอเวลาเขาตายกลายเป็นผีไปหลอกเธอนั้นเขาจะไม่บอกเธอตอนนี้ละ ทำไมเขาจึงพูดเช่นนั้น ?

JOHN DONNE

THE APPARITION

When by thy scorne, O murtheresse, I am dead,
And that thou thinkst thee free
From all sollicitation from mee,
Then shall my ghost come to thy bed,
And Thee, fain'd vestall, in worse armes shall see;
Then thy sicke taper will begin to winke,
And he, whose thou art then, being tyr'd before,
Will, if thou stirre, or pinch to wake him, thinke

Thou call'st for more,
And in false sleepe will from thee shrinke,
And then poore Aspen wretch, neglected thou
Bath'd in a cold quicksilver¹ sweat wilt lye
A veryer ghost then I,
What I will say, I will not tell thee now,
Lest that preserve thee, and since my love is spent,
I had rather thou shouldst painfully repent,
Than by my threatnings rest still innocent.



1. a reference to the fluidity of quicksilver

A Valediction: Forbidding Mourning

คำว่า valediction นั้นความหมายตามรากศัพท์ ก็คือคำพูดที่ใช้ในการกล่าวลาซึ่งก็มีความหมายแฝงว่าต้องมีการจากกันเกิดขึ้น

สังเกตดูโครงสร้างของ stanza ที่ 1 และ 2 ซึ่งขึ้นต้นด้วย As กับ So อันแสดงความเป็นเหตุเป็นผลกัน ข้อความใน stanza ที่ 2 เกี่ยวเนื่องอย่างไรกับ stanza ที่ 1 ?

คำว่า teare-floods กับ sigh-tempests แสดงให้เห็นการเปรียบเทียบที่ค่อนข้างจะ extreme

คำว่า prophanation และ layetie (laity, layman) เป็นศัพท์ที่มาจากวงการศึกษา กวีใช้คำเหล่านี้ด้วยจุดประสงค์อะไร ?

ใน stanza ที่ 3 จะเห็นการใช้อุปมาทางภูมิศาสตร์และวิทยาศาสตร์

เปรียบเทียบระหว่าง stanza ที่ 4 และ 5 ว่าข้อแตกต่างระหว่าง Sublunary lovers (หาความหมายของคำว่า sublunary โดยการแยกศัพท์) กับ we นั้นอยู่ตรงไหน ?

สังเกตการใช้ conceit ที่ขึ้นชื่อของต้นเรื่องที่เปรียบเทียบคู่รักกับขาทั้งสองข้างของวงเวียนว่าจากสิ่งที่คุณเห็น ๆ ไม่น่าจะเปรียบเทียบกันได้นั้น ต้นันทำให้เราเห็นความคล้ายคลึงกันของมันได้อย่างไร ?

A VALEDICTION : FORBIDDING MOURNING¹

As virtuous men passe mildly away,
And whisper to their soules, to goe,
Whilst some of their sad friends doe say,
The breath goes now, and some say, no.

So let us melt, and make no noise,
No teare-floods, nor sigh-tempests move,
T'were prophanation of our joyes
To tell the layetie our love.

Moving of th'earth brings harmes and feares,
Men reckon what it did and meant,
But trepidation² of the spheares,
Though greater farre, is innocent.

Dull sublunary lovers love
(Whose soule is sense) cannot admit
Absence, because it doth remove
Those things which elemented³ it.

But we by a love, so much refin'd,
That our selves know not what it is,
Inter-assured of the mind,
Care lesse, eyes, lips, and hands to misse.

Our two soules therefore, which are one,
Though I must goe, endure not yet
A breach, but an expansion,
Like gold to avery thinnesse beate.

If they be two, they are two so
As stiffe twin compasses are two,
Thy soule the fixt foot, makes no show
To move, but doth, if th' other doe.

1 according to Walton addressed to Donne's wife

2 a reference to the oscillatory motion of the celestial sphere, the Ptolemaic explanation of various slight changes in position of the ecliptic and the stars

3 composed

And though it in the center sit,
Yet when the other far doth come,
It leans, and hearkens after it,
And grows erect, as that comes home.

Such wilt thou be to mee, who must
Like th'other foot, obliquely runne.
Thy firmnes drawes my circle just,
And makes me end, where I begunne.



The Good-Morrow

เราทราบดีว่า คำว่า good-morrow หรือ good morning เป็นคำที่ใช้ทักทาย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าต้องมีการเจอกันเกิดขึ้นระหว่างคู่รักทั้งสอง

ใน stanza แรก คำว่า wean'd และ suck'd เป็นคำที่เราใช้กับเด็กทารก ซึ่งก็สอดคล้องกับคำว่า childishly โดยมีความหมายสัมพันธ์กัน

คำว่า fancies กับ dreame ซึ่งหมายถึงจินตนาการและความฝันทำให้เรานึกถึงคำอะไรที่ควรมีความหมายตรงข้ามกับทั้งสองคำนี้ ?

stanza ที่ 2 บรรยายว่าคู่รักทั้งสองตื่นขึ้นมากทักทายกัน โดยปราศจากความหวาดกลัวซึ่งกันและกัน ทั้งนี้เนื่องมาจากอิทธิพลของความรักซึ่งมีอำนาจเหนือสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น

images ที่ใช้ใน stanza นี้เป็นคำที่มีที่มาจากวิชาการในสมัยนั้น โดยเฉพาะการใช้โลกเป็นอุปมา

stanza ที่ 3 จะเห็นการใช้ conceit เปรียบเทียบคู่รักกับซีกโลกทั้งสองซึ่งรวมตัวกันเข้าเป็นโลกที่สมบูรณ์ ความรักของเขาจะไม่มีวันแตกดับทำลายเพราะเป็นความรักที่แท้จริงและเท่าเทียมกัน

THE GOOD-MORROW

I wonder by my troth, what thou, and I
Did, till we lov'd, were we not wean'd till then?
But suck'd on countrey pleasures, childishly?
Or snorted we in the seaven sleepers¹ den?
T' was so; But this, all pleasures fancies bee.
If ever any beauty I did see,
Which I desir'd, and got, t' was but a dreame of thee.

And now good morrow to our waking soules,
Which watch not one another out of feare;
For love, all love of other sights controules,
And makes one little roome, an every where.
Let sea-discoverers to new worlds have gone,
Let Maps to other,² worlds on worlds have showne,
Let us possesse one world, each hath one, and is one.

My face in thine eye, thine in mine appeares,
And true plaine hearts doe in the faces rest,
Where can we finde two better hemispheares
Without sharpe North, without declining West?
What ever dyes, was not mixt equally;
If our two loves be one, or, thou and I
Love so alike, that none doe slacken, none can die.



1. Christian youths of Ephesus who, fleeing from the Dæcian persecution, took refuge in cave and slept there for more than a century

2. plural without S

Song (Goe and catche a falling starre)

ใน stanza แรกจะเห็นว่ากวีบรรยายถึงสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ทั้งสิ้น เช่นการรับดาวตก การทำให้ผู้หญิงตั้งครรภ์ได้ด้วยรากต้น mandrake ซึ่งมีรูปร่างคล้ายมนุษย์และเชื่อกันว่ามีสรรพคุณทำให้ผู้ที่เป็นหมันสามารถมีบุตรได้ ฯลฯ

stanza ที่ 2 ใช้คำที่แสดงให้เห็นระยะเวลาและหนทางอันยาวและไกล ถ้า thou ในโคลงบทนี้เดินทางท่องเที่ยวไปแห่งหนตำบลใด ได้พบเห็นสิ่งประหลาดมหัศจรรย์ใด ๆ ก็ตาม คงจะสาบานได้ว่าไม่มีหญิงคนใดที่มีความซื่อสัตย์อย่างแท้จริง

stanza ที่ 3 ใช้คำว่า pilgrimage ซึ่งเป็นศัพท์ทางศาสนา ถ้าในการเดินทางนี้เขาสามารถพบหญิงซึ่งมีความซื่อสัตย์อย่างแท้จริงแล้วมันก็เป็นการจาริกแสวงบุญที่คุ้มค่า แต่ในความเป็นจริงแล้วคงเป็นไปได้ ตอนสุดท้ายของ stanza นี้ให้เห็นว่าความซื่อสัตย์ของผู้หญิงนั้นถึงจะมีได้ก็คงอยู่ได้ไม่นาน

นักศึกษาอ่านโคลงบทนี้แล้วเห็นว่าต้นเขียนแบบ sarcastic หรือไม่? หรือว่าเขาไม่เชื่อจริง ๆ ว่าเพศหญิงจะมีความซื่อสัตย์ได้